

Kázání Marka Vanči z 10. července 2011 v Krucemburku

Kázání Marka Vanči z 10. července 2011 v Krucemburku

I. čtení: Mk 4, 1-20

II. čtení: Mk 4, 10-12

Milé sestry a milí bratři,

když Pán Ježíš dovyprávěl podobenství o rozsévači, obrátili se na něj někteří posluchači s dotazem, proč užívá při kázání takového způsobu. Ježíš na otázku odpověděl, ale ta odpověď byla trošku tajemná. Zaznamenali ji všichni čtyři evangelisté. Matouš dlouze, Lukáš velmi krátce, Jan svým typickým způsobem a Markovu odpověď jsme právě slyšeli. Pán Ježíš se v ní vyjádřil tak, jako by se bál, že se k němu s prosbou o odpuštění a zachránění obrátí hodně lidí. To by ovšem bylo v ostrém rozporu s tím, co známe z jiného evangelia, kde čteme ujištění, že " Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo " /Lk 19,10/. Jak tomu máme rozumět, když si my dnes čteme novozákonní podobenství a nejsme židé, jsme jiní lidé, žijeme v jiné době a mnoho skutečností z bible je pro nás těžké pochopit? Podstatou ovšem bude naše snaha chtít porozumět a přijmout Boží slovo. Pokud nám to bude lhostejné, těžko se dostaneme dál.

Především si všimněme, že Pán Ježíš rozděljuje lidi na ty, kteří jsou s ním, a na ty kteří jsou vně, mimo. Nedává tedy všechny na jednu hromadu. Ti, kteří jsou s ním, už vědí, koho v něm potkávají a že právě od něho slyší důležité vzkazy od Boha. Na druhé straně ti, kteří jsou vně, nechápou z věcí kolem Ježíše nic a jeho zvěst jsou pro ně bláboly, které je nezajímají, které nepotřebují. Takoví lidé jsou jako rádio naladěné na úplně jiný vlnový rozsah. Vysílání Božích vlnových délek vůbec nezachycují. Toto rozdělení do dvou skupin v nás může teď vzbudit pocit uspokojení, že my jsme přece ti, kteří se cítí být s Ježíšem, a máme oprávněný pocit, že mnozí myslí, žijí a jednají jinak, často proti našemu přesvědčení a zdá se také proti Božím nařízením. Všimněme si ovšem, že Ježíš to sice říká, že jsou lidé vně a uvnitř, lidé s ním a proti němu, ale nám nedovoluje vynášet konečné úsudky o druhých lidech, ani o nás samotných. To přenechejme Bohu, který jediný vidí hluboko do našich lidských srdcí. Dávejme si pozor na to, abychom svého Pána nechtěli klamat pokryteckou, i když pobožnou řečí. Však Ježíš řekl jasně: " Ne každý, kdo mi říká, Pane, Pane, vejde do království nebeského " /Mt 7, 21/. Také by nebylo správné automaticky se domnívat, že my kteří chodíme do kostela, samozřejmě patříme k té vnitřní skupině. Bez toho, čemu my říkáme " chodit do kostela ", se pozemská církev nikdy neobejde, vždy to budeme my lidé potřebovat jako sůl, ale zde jde o hluboký a vnitřní vztah k Ježíšovi, kterého nazýváme Pánem církve. Linie mezi těmi, kteří jsou s Ježíšem a bez něj, probíhá nejen mezi církví a světem, ale také napříč všemi společenstvími každé pozemské církve. Že by existovalo společenství zasvěcených, kteří už z Božích věcí chápou úplně vše, je přelud a nebezpečný omyl.

Na druhém místě si povězme, že jde o správné pochopení podobenství. Jsou to názorné příklady, které mají osvětlit poměry a pořádky v Božím království. Všechna podobenství souvisejí se slavnou skutečností, že se Bůh rozhodl pro totální nápravu lidských věcí, a proto poslal svého Syna, aby na zemi ustavil jeho královskou vládu. Všechna podobenství tedy mají ve svém středu Mesiáše, Pána Ježíše, ačkoliv v nich není přímo jmenován. A jejich obrazy a scény jsou vzaty z běžného života - rolník osévá pole, obchodník obchoduje s perlami, vinař pečuje o svou vinici, vdova hledá zastání u soudce, hospodář má dva syny, z nichž jeden odejde svévolně z domova a špatně to s ním dopadá, než se rozhodne k návratu a je navzdory všemu otcem vzat na milost. Různými způsoby mluvil Ježíš k lidem v obrazech a byl v tomto smyslu praktickým a lidovým kazatelem. Všem mohly být ty obrazy ze života jasné. Ježíš ale podobenství nevymyslel, už předtím se v Izraeli používala, třeba Ezechiel dostal od Boha pokyn, aby lidem vypravoval podobenství o dvou velkých orlech, z nichž jeden představoval krále Egypta a druhý krále Babylónie.

Nás se samozřejmě nejvíce dotýkají podobenství o Božím království, protože jsou to kázání o Boží milosti, která k nám přichází, která odstraňuje vládu zlého a nastoluje Boží vládu. Bylo a je to Boží slovo, které nám, lidem zbloudilým a často nešťastným, dává naději na lepší budoucnost a lepší časy v Božím království a v Boží blízkosti. To je radost a my jsme rádi, že tomu rozumíme.

Boží řeč v podobenství je jasná - člověče chci, abys mi věřil, abys mi patřil, chci ti mluvit do života, vlastně chci celý tvůj život, jsi můj, patříš svému Stvořiteli a Pánu a tím jsem já.

Ale co s tím Ježíšovým slovem o tajemství Božího království. Ježíš říká, že těm, kdo jsou kolem něho, je dáno poznat to tajemství, kdežto těm mimo zůstává záhadou, hádankou. Slovem hádanka tehdy označovali něco zavinitého, složitého, záhadného, skrytého. O jaké tajemství tedy jde? Jde o správnou lidskou odpověď na pozvání do Božího království, které Pán Ježíš ustavičně vyřizoval a kázal. Na Boží pozvání je jen jedna správná lidská odpověď: upřímné pokání. Přiznání si viny, že to se mnou i s celým světem a s každým člověkem je zlé. Velice zlé. K pokání se však hned také přidává radost z toho, že z Boží strany přichází pomoc. A kající člověk tuto pomoc vděčně přijímá. Pozoruhodné je, že Ježíš těm šťastným uvnitř říká: " Vám je dáno znát tajemství ". Když se v bibli mluví o daru dobrých věcí takto v trpném rodě, je vždy tím dávajícím jen a pouze Bůh. Poznat tajemství Božího království skutečně dává jen Hospodin Bůh. Užívá k tomu té moci, která naléhavě vstupuje do našeho života, Ducha svatého. Petr, jeden ze Dvanácti to uslyšel od svého Pána velmi jasně: poznání, že já jsem Kristus, Syn Boha živého, ti nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích /Mt 16,17 /. Kdo z nás toto tajemství Božího království zná a v pokání přijal a znovu čerstvě přijímá, ať za to děkuje Bohu. Jsou však zde i ti méně šťastní vzhledem k Božímu království, ti vně, venku. Na jejich adresu Ježíš citoval proroka Izajáše, který oznamoval církvi té doby, jak ji vidí Bůh. Že poslouchají, ale nechápou, nechtějí pochopit, že se dívají, ale nerozpoznávají, protože mají srdce obalené tukem, zalepené oči a zacpané uši. Zkrátka - to jsou ti, kteří vůbec nejeví ochotu činit pokání a radovat se z Boží pomoci, jej jim ukradená, kašlou na ni. Těm je pak každé podobenství, každé Boží slovo zkazkou, bajkou, v horším případě žvástem a kecy, které nejsou k životu vůbec potřebné. To pak znamená, že Boží slovo přišlo zkrátka a Boží pomoc byla, s pýchou lidem vlastní, odmítnuta.

Snad nikdo z nás nestojí úplně vně. Ale vždycky při slyšení Božího slova máme myslet na to, že Boží království a jeho tajemství je nám přístupné pod jednou podmínkou, že je s pokáním a radostí přijmeme. A samo přijetí je pak dílem Ducha svatého působícího v nás.

Amen